

Arrest

nr. 48 217 van 18 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 september 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 september 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ("bijlage 26^{quater}"), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 september 2010, "*met opsluiten te dien einde*" van 13 september 2010, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 september 2010 om 17 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BOSMANS, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 6 augustus 2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen.

Verzoeker verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 november 1984.

Uit het Eurodacverslag van 9 augustus 2010 blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd te Italië (3 maart 2003), Verenigd Koninkrijk (9 juni 2003), Duitsland (13 juli 2006), Griekenland (22 december 2006) en Oostenrijk (27 oktober 2009).

Verzoeker zou Irak in 2003 hebben verlaten en via Turkije en Griekenland naar Italië zijn gegaan. Uit het Eurodacverslag blijkt een asielaanvraag. Verzoeker zou vanuit Italië naar Griekenland zijn gerepatrieerd. Vervolgens zou hij vanuit Griekenland opnieuw naar Italië zijn gegaan, en van daaruit verder zijn gereisd naar het Verenigd Koninkrijk.

Daar zou verzoeker een asielaanvraag hebben ingediend op 9 juni 2003. Verzoeker zou het Verenigd Koninkrijk vervolgens hebben verlaten en via Frankrijk, Italië en Griekenland naar Turkije zijn gereisd, vanwaar hij naar Irak zou zijn gerepatrieerd.

Vervolgens zou verzoeker Irak opnieuw hebben verlaten en via Turkije, Griekenland en Italië naar Duitsland zijn gereisd, waar hij asiel zou hebben aangevraagd op 13 juli 2006. Verzoeker zou vanuit Duitsland naar Griekenland zijn gerepatrieerd. Op 22 december 2006 werd een asielaanvraag geregistreerd op de luchthaven van Athene.

Verzoeker zou vanuit Griekenland naar Irak zijn teruggekeerd.

In 2009 zou verzoeker Irak opnieuw hebben verlaten en via Turkije en Frankrijk naar Oostenrijk zijn gegaan waar hij op 27 oktober 2009 asiel vroeg. Verzoeker zou opnieuw naar Griekenland zijn gerepatrieerd.

Vanuit Griekenland zou hij zijn verder gereisd naar Turkije en vanuit Turkije zou verzoeker in augustus 2010 naar België zijn gekomen.

Hij vroeg hier op 6 augustus 2010 asiel aan.

Op 17 augustus 2010 werd door de Belgische overheden op basis van art. 16.1ce van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten.

Op 13 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing.

De motivering ervan luidt:

“Betrokkene heeft op 06/08/2010 een asielaanvraag ingediend in België.

Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen.

Betrokkene verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 03/11/1984.

Uit het Eurodacverslag van 09/08/2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd te Italië (03/03/2003), Verenigd Koninkrijk (09/06/2003), Duitsland (13/07/2006), Griekenland (22/12/2006) en Oostenrijk (27/10/2009).

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dd. 13/08/2010 aanvankelijk dat hij op 05/02/2010 Irak voor de eerste keer heeft verlaten en via Turkije naar België is gekomen en dat hij nooit eerder in Europa was. Hij geeft de bovenvermelde asielaanvragen pas toe na confrontatie met het resultaat van de vergelijking van de vingerafdrukken in het centrale systeem Eurodac.

Betrokkene verklaart vervolgens dat hij Irak in 2003 heeft verlaten en via Turkije en Griekenland naar Italië reisde. In Italië zou hij geen asiel gevraagd hebben volgens zijn eigen verklaringen, hoewel uit het Eurodacverslag wel degelijk een asielaanvraag blijkt. Hij verklaart dat hij vanuit Italië naar Griekenland werd gerepatrieerd.

Vervolgens zou hij vanuit Griekenland opnieuw naar Italië zijn gegaan, en van daaruit verder zijn gereisd naar het Verenigd Koninkrijk. Daar diende betrokkene een asielaanvraag in op 09/06/2003. Betrokkene verklaart dat hij het Verenigd Koninkrijk vervolgens heeft verlaten en via Frankrijk, Italië en Griekenland naar Turkije reisde, vanwaar hij naar Irak zou zijn gerepatrieerd.

Vervolgens zou betrokkene Irak opnieuw hebben verlaten en via Turkije, Griekenland en Italië naar Duitsland zijn gereisd, waar hij asiel vroeg op 13/07/2006. Betrokkene verklaart vanuit Duitsland naar Griekenland te zijn gerepatrieerd.

Op 22/12/2006 werd een asielaanvraag geregistreerd op de luchthaven van Athene.

Betrokkene verklaart dat hij vanuit Griekenland naar Irak terugkeerde, maar geeft geen vertrekdatum op. In 2009 zou betrokkene Irak opnieuw hebben verlaten en via Turkije en Frankrijk naar Oostenrijk zijn gegaan waar hij op 27/10/2009 asiel vroeg. Betrokkene verklaart dat hij opnieuw naar Griekenland werd

gerepatrieerd. Vanuit Griekenland zou hij zijn verder gereisd naar Turkije en vanuit Turkije is betrokkene op 05/08/2010 naar België gekomen. Betrokkene zegt niet te weten wanneer hij vanuit Griekenland naar Turkije reisde.

Hoewel betrokkene verklaart meermaals naar Irak of Turkije te zijn teruggekeerd, legt betrokkene niet het minste begin van bewijs voor omtrent deze verklaarde terugkeer.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene eerder leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn eerdere asielaanvragen zodat er geen geloof kan gehecht worden aan deze verklaringen. Bovendien kan betrokkene niet aangeven wanneer hij na zijn laatste repatriëring precies naar Turkije zou zijn geweest.

Bijgevolg kan op geen enkele wijze aannemelijk worden gemaakt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten zou hebben verlaten voor een periode van meer dan drie opeenvolgende maanden en kan dus niet aangenomen worden dat de verantwoordelijkheid van Griekenland zou zijn opgehouden te bestaan volgens art 16.3 van de Verordening.

Op basis van bovenstaande elementen werd op 17/08/2010 op basis van art. 16.1ce van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten.

Aangezien de Belgische autoriteiten op 31/08/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 20§1c van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek.

Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen.

We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 13/09/2010.

De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet.

Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens zijn verhoor geen enkele melding maakt van een incorrecte behandeling vanwege de Griekse autoriteiten.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd.

De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden

overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling op basis van art 7 of art 15 is derhalve niet aan de orde. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij last heeft van nierstenen. In het administratief dossier zijn geen elementen aanwezig die de verklaringen van betrokken kunnen staven. Bijgevolg hebben de Belgisch autoriteiten geen redenen om aan te nemen datbetrokken niet in staat is om te reizen.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij in België asiel aanvraagt, antwoordt betrokkene dat hij een plaats zoekt waar hij kan beschermd worden. Zoals eerder vermeld is Griekenland, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen en neemt, net als België, een beslissing in een asielverzoek op basis van de Conventie van Genève.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343.

Bijgevolg is **België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt**, met de toepassing van **art. 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art.20§1c van Verordening (EG) Nr. 343** en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

In zoverre het beroep ook gericht is tegen de beslissingen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats van 13 augustus en van 13 september 2010 merkt de raad op wat volgt:

Overeenkomstig artikel 71, tweede lid van van voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 van dezelfde wet vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, tegen die maatregel een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad stelt vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet - niet bevoegd is om van de vordering betreffende de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats ("bijlage 39ter") kennis te nemen (cfr. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.2. Wat deze voorwaarde betreft voert de verzoekende partij aan dat (zie het verzoekschrift, p. 13, "4. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel":

De verzoekende partij verwijst naar artikel 39/82§2 Vreemdelingenwet.

4.1.

Op 9 september 2009 het Bundesverfassungsgericht in Duitsland heeft de schorsing uitgesproken van de beslissing tot repatriëring naar Griekenland in het kader van de Dublin II Verordening en dit in afwachting van de zaak ten gronde.

vrije vertaling deel van het persbericht.

"... Het Bezwaar zou noch duidelijk ontoelaatbaar, noch duidelijk ongegrond zijn. Het leidt tot onderzoek, of de vermeldingen bij art. 16a par. 2 GG in het voormelde vonnis, over de grondwettelijk aangeboden uitzonderingen van uitsluiting van de voorlopige rechtsbescherming tegen de uitwijzing van aanvragers moeten gepreciseerd worden voor de behandeling van het asielverzoek van bevoegde derde staten, en verduidelijken of het in deze stand van zaken denkbaar is dat de uitwijzing van een asielaanvrager naar een lidstaat van de Europese Unie in voorlopige rechtsbescherming kan omgezet mag worden, zoals volgens Europa en de Dublin II verordening mogelijk is.

Daarbij kan de vraag naar voor komen, welke uitwerkingen de Europese Grondwet van solidariteit, die in het kader van vrijheid, veiligheid en het recht ook voor een gemeenschappelijke asielpolitiek kan gelden, waarbij er grote overbelasting is van het asielsysteem van een lidstaat op de rechten van de afzonderlijke asielaanvragers en op het interpreteren van de basiswet.

Voor het uitvaardigen van een tijdelijk bevel was doorslaggevend dat de aanvrager - gesteund door ernstig te nemen bronnen - vreest dat een reglementaire registratie in Griekenland momenteel onmogelijk kan zijn voor hem, en dat hij daardoor, als het tijdelijk bevel niet gegeven wordt, niet meer bereikbaar zou zijn voor het proces in de hoofdzaak, zodat hij daar geen resultaat meer zou kunnen bereiken."

(stuk 2)

⁹ Vrije vertaling:

"[90. Er zou moeten aan herinnert worden dat een iemand die het statuut van vluchteling aanvraagt, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt. Hij bevindt zich in een vreemde omgeving en kan ernstige moeilijkheden ondervinden, technisch zowel als psychologisch, bij het voorleggen van zijn geval aan de autoriteiten van een vreemd land, vaak in een taal die niet de zijne is. Zijn aanvraag moet daarom worden onderzocht in het kader van speciaal opgestelde procedures, door gekwalificeerd personeel die de nodige kennis en ervaring heeft, en een begrip van de bijzondere moeilijkheden en noden van een vluchteling."

Ook huidige procedure betreft de schorsing van de beslissing tot repatriëring en niet de beoordeling van de middelen ten gronde.

4.2.

De ernstige middelen die de schorsing van de aangevochten akte verantwoorden worden hierboven uiteengezet.

De verzoekende partij zal door de uitvoering van de maatregel manifest een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen.

Huidige procedure gaat niet over de beoordeling van de aangevoerde middelen, enkel de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring naar Griekenland) alvorens een uitspraak (arrest) te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

“dat de tegenpartij in zijn beslissing, niet de twijfel heeft doen verdwijnen over het onderzoek van de asielaanvraag van de verzoeker door de Griekse autoriteiten, het risico van zogenaamd moeilijk te herstellen ernstig nadeel, en moet deze, in de huidige toestand van de zaak, als bewezen beschouwd worden”

(Raad van State, arrest nr. 162.039 van 28 augustus 2006 en arrest nr. 162.040 van 28 augustus 2006).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden beoordeeld (R.v.St. nr. 107.797, 12 juni 2002). Een **MOGELIJK** nadeel is voldoende (R.v.St. nr. 100.400, 26 oktober 2001).

Overtuigd van de feitelijke situatie in Griekenland, zal de verzoekende partij geen kans krijgen om asiel aan te vragen. Bovendien is de kans dan ook uiterst reëel dat hij zonder de kans te hebben gekregen tot toegang tot een asielprocedure ten gronde met de nodige procedurele garanties, gerepatriëerd zal worden naar Irak.

Indien hij asiel kan aanvragen, zal deze aanvraag niet ten gronde worden behandeld, er zal hem geen enige status van bescherming worden toegekend.

Het moeilijk te herstellen nadeel bestaat er dan ook in dat de verzoekende partij terug wordt gestuurd naar een land alwaar hij behoort tot de minderheid en die aldaar geen rechten heeft een ernstig gediscrimineerd wordt. De verzoekende partij heeft voor zijn leven moeten vluchten.

Bovendien is de vraag wat de waarde in de praktijk is van een eventuele nietigverklarende beslissing van de bijlage 26 quater, dd. 7 december 2009 indien de verzoekende partij dan al gerepatriëerd is naar Griekenland en er bestaat zelfs een risico dat hij naar Afghanistan wordt gerepatriëerd. Hoe kan hij nog terugkomen, want over een legaal reisdocument zal hij op dat moment niet beschikken.

De verzoekende partij heeft middels de ontwikkeling op goede gronden aangevoerd dat niet vaststaat dat de Griekse asielautoriteiten de asielaanvraag van de verzoekende partij ernstig

zullen behandelen, dit gezien de vele rapporten en de feitelijke situatie aldaar. Bovendien steunt de verzoekende partij op een impliciet akkoord.

De verzoekende partij wenst verder uiteen te zetten en te benadrukken dat hij bovendien in geen geval verantwoordelijk is voor de situatie die zich voordoet.

Het is niet zijn keuze die het nadeel heeft doen ontstaan, wel het feit dat de behandeling van de asielaanvraag door de Griekse autoriteiten niet gegarandeerd is. Mocht Griekenland een goede asielprocedure hebben dan zou de verzoekende partij nooit doorgereisd zijn naar België.

De verzoekende partij heeft recht op een daadwerkelijke rechtsbescherming: er is geen enkel gegeven in het dossier dat toelaat te stellen dat het gebruik van de door de interne rechtsmiddelen geboden bescherming in concreto door de Griekse asielautoriteiten ook werkelijk zal mogelijk gemaakt worden, zoals duidelijk hierboven uiteengezet wordt.

In diverse andere zeer vergelijkbare zaken heeft de Raad van State geoordeeld dat *“in de mate de verwerende partij in zijn beslissing, niet de twijfels heeft weggenomen dat het onderzoek van de asielaanvraag door de Griekse autoriteiten zal worden gevoerd, het beweerd moeilijke te herstellen nadeel moet worden aangenomen.”* (R.v.St. nr. 162.039, dd. 28 augustus 2006 en nr. 163.040 van 28 augustus 2006).

4.3.

De toets van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft betrekking op de gevolgen van de bestreden beslissing, **niet op de oorzaken** van de bestreden beslissing. Indien een vreemdeling door zijn niet-foutief gedrag een bepaalde beslissing in de hand werkt, kan dit op zich niet impliceren dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel afwezig zou zijn. Om het al dan niet foutief gedrag van de betrokkene te analyseren dient het criterium van de goede huisvader gehanteerd te worden. Er valt de verzoekende partij helemaal niets te verwijten op dat vlak.

Hij heeft om persoonlijke redenen irak moeten ontvluchten (en dit overeenkomstig artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève (1951) en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)).

Bovendien roept de verzoekende partij de **schending van middelen die de openbare orde raken**. Meer specifiek werd de schending van artikel 3 E.V.R.M. ingeroepen dat alle personen beschermt tegen folteringen en tegen onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het is strijdig met het karakter van de openbare orde van dit grondrecht dat de verzoekende partij van de bescherming van dit grondrecht afstand zou kunnen doen door middel van zijn niet-foutief gedrag.

Mocht Griekenland de nodige bescherming bieden aan de verzoekende partij, zou hij helemaal geen moeite hebben om aldaar asiel aan te vragen. Maar niets is minder waar.

Verzoeker is reeds sinds 2003 op de vlucht en 7 jaar later werd zijn asielaanvraag nog steeds niet behandeld, maar werd hij slachtoffer van steeds teruggestuurd te worden naar Griekenland waar zijn aanvraag nog steeds niet werd behandeld zoals het hoort !

3.3. Er dient te worden benadrukt dat bij het indienen van een vordering tot schorsing ernstige middelen moeten worden aangevoerd en de vordering een uiteenzetting van feiten dient te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Beide voorwaarden waaraan cumulatief moet worden voldaan om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te horen bevelen zijn evenwel autonome op zichzelf staande voorwaarden.

Er moet worden opgemerkt dat Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat het land tevens gebonden is door de Europese migratie- en asielregelgeving.

Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*” (vrije vertaling: ‘*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*’).

Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Griekenland dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Voormeld vermoeden is weerlegbaar.

Het is in principe aan de verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om het door verzoeker aangevoerde nadeel te beoordelen moeten de voorzienbare gevolgen van de terugleiding van de verzoeker partij te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene omstandigheden aldaar en de omstandigheden van verzoeker.

Het komt aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Griekenland.

De verwijzing in de uiteenzetting in het verzoekschrift (zie p. 14) van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat reeds werd aangevoerd in een middel, volstaat niet.

De enkele verwijzing (zie het verzoekschrift, p. 13) naar een persbericht betreffende een uitspraak van 9 september 2009 van het Bundesverfassungsgericht in Duitsland dat de schorsing uitgesproken heeft van een beslissing tot repatriëring naar Griekenland, kan niet in aanmerking genomen worden om in hoofde van verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Zijn aanvoeringen dat (zie p. 14) “*overtuigd van de feitelijke situatie, zal verzoekende partij geen kans krijgen om asiel aan te vragen.*”, “*Bovendien is de kans uiterst reëel dat (...)*”, “*(...) zal deze aanvraag niet ten gronde worden behandeld (...)*” zijn loutere beweringen.

Zijn stelling dat (zie p. 14) “*het moeilijk te herstellen nadeel bestaat er dan ook in dat verzoekende partij terug wordt gestuurd naar een land alwaar hij behoort tot de minderheid en die aldaar geen rechten heeft en ernstig gediscrimineerd wordt. De verzoekende partij heeft voor zijn leven moeten vluchten.*” kan, volgens de Raad onmogelijk doelen op Griekenland.

Het ontgaat de Raad hoe de passus in zijn verzoekschrift (zie p. 14) “*Bovendien is de vraag wat de waarde in de praktijk is van een eventuele nietigverklarende beslissing van de bijlage 26 quater, dd. 7 december 2009 (sic) indien de verzoekende partij dan al gerepatriëerd is naar Griekenland en er bestaat een risico dat hij naar Afghanistan (sic) wordt gerepatriëerd. Hoe kan hij nog terugkomen, want over een legaal reisdocument zal hij op dat moment niet beschikken (sic).*” zijn zaak dient.

Zijn stelling dat (zie p. 14) “*De verzoekende partij heeft middels de ontwikkeling op goede gronden aangevoerd dat niet vaststaat dat de Griekse asielautoriteiten de asielaanvraag van de verzoekende*

partij ernstig zullen behandelen, dit gezien de vele rapporten en de feitelijke situatie aldaar.” is een enkele bewering.

Waar verzoeker aanvoert dat verzoeker steunt op een impliciet akkoord, stelde verweerder terecht dat *“aangezien de Belgische autoriteiten op 31 augustus 2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland dit, overeenkomstig artikel 20§1c van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003”, gelijk stond met de aanvaarding van het terugnameverzoek.*

Verzoeker blijft in gebreke om concrete gegevens aan te brengen waaruit prima facie kan afgeleid worden dat zijn beweringen meer zijn dan een loutere hypothese.

Zijn stelling dat *“het niet zijn keuze is die het nadeel heeft doen ontstaan”*, wordt door de Raad niet gevolgd. Niet alleen is het onjuist te spreken van een nadeel -dit wordt niet aangetoond- maar bovendien is het feit dat verzoeker zelf eerder asiel heeft aangevraagd in Griekenland, de reden van de vraag tot overname.

De uitleg van verzoeker dat (zie p. 15) zijn niet-foutief gedrag op zichzelf niet kan impliceren dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel afwezig zou zijn, doet niet ter zake.

Verzoeker dient een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Hij brengt in dit opzicht geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat ze het risico loopt om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang en behandeling van asielzoekers in Griekenland en dat zijn asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland kan behandeld worden.

Hij maakt met andere woorden met zijn betoog, dat bestaat uit het poneren van theorieën en algemene beweringen en het verwijzen naar citaten uit rechtspraak, niet aannemelijk dat er zijn hoofde een moeilijk te herstellen nadeel aanwezig is.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot algemene beschouwingen maar verzuimt aan te tonen dat inderdaad zijn rechten als asielzoeker zullen worden miskend.

Verzoeker roept (zie p. 15) ook de schending in van middelen die de openbare orde raken meer bepaald artikel 3 E.V.R.M. en verduidelijkt *“dat (dit) alle personen beschermt tegen foltering en tegen onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het is strijdig met het karakter van de openbare orde van dit grondrecht dat de verzoekende partij van de bescherming van dit grondrecht afstand zou kunnen doen door middel van zijn niet-foutief gedrag.”*

Verweerder merkt dienaangaande terecht op dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voormeld Verdragsartikel.

Verzoeker blijft ook hiertoe in gebreke.

Dienvolgens is niet voldaan aan het tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE